

Dovol krátké zamyšlení nad trojí výzvou, kterou v rámci Dobré zprávy předkládáme otevřenému zájemci jako předlohu:

„Ježíši, PŘIJĎ do mého života, ODPUSŤ mi a VEĎ mě.“

Mnohokrát jsme si ověřili, že českému člověku opravdu nestačí „vysvětlit evangelium“ a pak mu říct: „A teď přijmi Ježíše...“

Běžný člověk nemá ponětí, co by tak měl udělat. Náboženskému člověku to možná připomene tak zvané „svaté přijímání“ v kostele, když mu říkáš, aby „přijal Ježíše“. Hledáme „příklad modlitby“, který by náš hledající kamarád na místě uchopil a ihned mohl s porozuměním sám vyjádřit. Přitom chceme, aby podstata byla:

1. **biblická**,
2. dostatečně **jednoduchá**
3. a snadno **předavatelná** i dalším lidem.

Výsledkem našeho hledání je často – i s gesty – opakovaná formulace:

„Ježíši, prosím **PŘIJĎ** do mého života, **ODPUSŤ** mi a **VEĎ** mě.“

(1) „PŘIJĎ“ chápeme jako vyjádření touhy po samotném Ježíši. Nejen volání po Jeho pomoci. Přijď – chci prožívat Tvoji blízkost, chci s Tebou komunikovat. Biblicky Ti to možná připomene slova Pána Ježíše: *Hle, stojím u dveří a tluču, kdokoli uslyší můj hlas a otevře mi dveře, VEJDU k němu a budu s ním večeřet...* (Zjevení 3,20) Jirku, který slyší Ježíšovo „klepání“, učíme říct: „Ježíši, PŘIJĎ!“ – „Pojď dál.“ Je to reflexe Janova slova: *Těm, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi.* (Jan 1,12) Pozvání „PŘIJĎ do mého života“, vlastně znamená: „Přijímám Tě!“

„Ježíši, prosím (1) PŘIJĎ do mého života, **(2) ODPUSŤ mi všechno špatné.**“

Prosba „odpusť“ je první předzvěstí toho, čemu po křesťansku říkáváme „pokání“. Slovem „odpusť“ vyznávám, že můj dosavadní život není v pořádku, že ho chci změnit.

Je to první krok k Janovu vyjádření: *Jestliže své hříchy vyznáváme, Bůh nám odpouští a očišťuje nás...* (1. Janova 1,9) V dalších krocích pak nového Jirku vedeme, aby se naučil své špatnosti vyznávat Ježíši konkrétně a pravidelně. Pokud to „přijď - odpusť a ved'“ ukazujeme při vysvětlování Mostu přes propast, pak je velmi názorně zřejmé, že PODSTATOU toho ODPUSŤENÍ je most Ježíšovy OBĚTI na kříži. Krátce předtím jsme si ukázali, že žádné lidské pokusy k Bohu rozhodně nedojdou!

„Ježíši, prosím (1) PŘIJĎ do mého života, (2) ODPUSŤ mi všechno špatné a (3) **VEĎ mě.**“
„Ved' mě“ odráží prvotní touhu, aby se Ježíš stal se mým Pánem. Je to první krok k Pavlovu výroku: *Ti, kdo jsou VEDENI Božím Duchem, jsou Boží synové.* (Římanům 8,14) „Ved' mě“ je vlastně první vyjádření poddanosti Ježíši, náznak přijetí Ježíšovy autority...

„Ježíši, prosím (1) PŘIJĎ do mého života, (2) ODPUSŤ mi všechno špatné a (3) **VEĎ mě.**“
Kritérium jednoduchosti prověřuje otázka, jestli by se některá z těch položek dala vynechat. **Jestliže se nic vynechat nedá, jde o „neredukovatelné minimum“.**

Kdyby chybělo PŘIJĎ, zbylo by jen odpusť mi a ved' mě. Ale to bych zůstal sám! Sice očištěný a možná s pokyny, co mám a nemám dělat, ale SÁM! Prosbou „PŘIJĎ do mého života“ říkám: „Chci Tvoji blízkost, toužím si s Tebou povídat...!“

Kdybychom zapomněli ODPUSŤ, zbylo by jen přijď a ved' mě. Jakési „duchovní napojení“ a k tomu pojistka, abych nespádl do jámy, když mě povedeš, ale scházelo by odpuštění a z něho vyplývající vnitřní proměna, která je pro skutečný kontakt se svatým Stvořitelem naprosto zásadní.

Kdyby tam nebylo VEĎ mě, zůstalo by přijď a odpusť. Měl bych možná dobrý pocit, že je mi odpuštěno a k tomu bych měl třeba i nějaké duchovní zážitky plynoucí z Jeho blízkosti. Podle Římanům 10,9 je ale součástí přijetí věčné záchrany „vyznat Ježíše jako PÁNA!“ Ježíš nás chce v našem životě velmi praktickým způsobem VĚST a zapojit nás do svého DÍLA!

Mimoходом, nemyslíme si, že Jirku „spasí“ tahle tři slova: Ježíši, prosím PŘIJĎ - ODPUSŤ mi - VEĎ mě. Ale už mnohokrát to byl začátek Jirkovy cesty k oddanosti Ježíši a k Jeho

následování. Byl to začátek „pokání a víry“, chce-li to někdo křesťanskými slovy.

Děkuji Ti, Pane Ježíši, že jsi PŘIŠEL do mého života, že jsi mi dokonale ODPUSTIL, stále odpouštíš a VEDEŠ mě...